

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ

ΕΤΟ
ΣΗΜΗ
ΤΟΥ

Άγιου Βασίλη

Ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου, κοιτάζω έξω από το παράθυρο. Το χιόνι έχει καλύψει την πόλη με ένα άσπρο παλτό και αύριο είναι Χριστούγεννα! Σήμερα το βράδυ θα ξενουχίσουμε. Είναι από τις πιο αγαπημένες μου στιγμές όλης της χρονιάς! Κλείνω τα μάτια μου και φαντάζομαι όλες τις υπέροχες μυρωδιές που σύντομα θα γεμίσουν το σπίτι: βασιλόπιτα, μελομακάρονα, κουραμπιέδες και σοκολάτα. Τι απόλαυση! Το μόνο που λείπει είναι τα χριστουγεννιάτικα τραγούδια που θα μας παίξει αργότερα η μαμά στο σαλόνι. Αχ! Δεν μπορώ να περιμένω!

Σκέφτομαι τα παιχνίδια που ζήτησα από τον Άγιο Βασίλη. Αναρωτιέμαι τι θα μου φέρει. Ίσως αυτό το ονειρεμένο σκούτερ; Ή την όμορφη κούκλα ντυμένη πριγκίπισσα νίντζα; Ή αυτά τα λούτρινα ζωάκια που αγαπώ τόσο πολύ; Ο σκύουρος, το κουνέλι, τα πρόβατα και η κουκουβάγια στολίζουν ήδη το ράφι μου. Τα κοιτάζω από το κρεβάτι μου, όταν ξαφνικά βλέπω κάτι κόκκινο ακριβώς δίπλα στον σκίουρο. Η καρδιά μου χτυπάει δυνατά! Μήπως ξέχασα να... Πηδάω από το κρεβάτι και αρπάζω τον φάκελο. Καταστροφή! Ξέχασα να στείλω το γράμμα μου! Το γράμμα στον Άγιο Βασίλη!

Το ρολόι δείχνει τρεις το απόγευμα. Μήπως έχω ακόμα χρόνο;

Μπορεί, αλλά σίγουρα δεν έχω ούτε δευτερόλεπτο για χάσιμο! Τρέχω γρήγορα έξω από το σπίτι, χωρίς καν να φορέσω το παλτό μου. Βγαίνοντας από την πόρτα... Μπουμ! Να ο φίλος μου ο Λεωνίδας, που τυχαία ήρθε για επίσκεψη.

– Οχ! Μα τι συμβαίνει, Αυγή;

Μόλις που προλαβαίνω να απαντήσω:

– Πρέπει να στείλω το γράμμα μου στον Άγιο Βασίλη. Τώρα αμέσως! Φεύγω! Και τρέχω, και μαζί μου τρέχει κι ο Λεωνίδας. Βλέπω στο τέλος του δρόμου το κίτρινο γραμματοκιβώτιο. Γρήγορα! Ο ταχυδρόμος είναι ακριβώς μπροστά του. Όμως, χμ... πολύ παράξενο, αυτός δεν είναι ο συνηθισμένος ταχυδρόμος. Είναι πολύ μικρός, και δεν μπορώ να δω το πρόσωπό του, γιατί μου έχει γυρισμένη την πλάτη. Πολύ περίεργο, μοιάζει να έχει... δύο μυτερά αυτιά που ξεφυτρώνουν μέσα από το σκουφι του.

– Περίμενε! Περίμενε!

Ο ταχυδρόμος γυρίζει, προσπαθώ να κόψω ταχύτητα, αλλά τα πόδια μου γλιστρούν και ζαναγλιστρούν στο χιόνι, καθώς κατευθύνομαι με ταχύτητα πάνω στον καπνισμένο τον ταχυδρόμο. Και τότε γινόμαστε μαλλιά κουβάρια. Γιατί εγώ πέφτω πάνω στον ταχυδρόμο και ο Λεωνίδας πέφτει πάνω σ' εμένα. Μόλις που προλαβαίνω να ρίξω μια ματιά στο πρόσωπο του ταχυδρόμου – και τι να δω; Μια αστεία φάτσα με μια μύτη σε σχήμα τρομπέτας, πυκνά φρύδια και ένα φως εκθαμβωτικό.

Ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου, κοιτάζω έξω από το παράθυρο. Το χιόνι έχει καλύψει την πόλη με ένα άσπρο παλτό και αύριο είναι Χριστούγεννα! Σήμερα το βράδυ θα ξενουχτήσουμε. Είναι από τις πιο αγαπημένες μου στιγμές όλης της χρονιάς! Κλείνω τα μάτια μου και φαντάζομαι όλες τις υπέροχες μυρωδιές που σύντομα θα γεμίσουν το σπίτι: βασιλόπιτα, μελομακάρονα, κουραμπιέδες και σοκολάτα. Τι απόλαυση! Το μόνο που λείπει είναι τα χριστουγεννιάτικα τραγούδια που θα μας παίξει αργότερα η μαμά στο σαλόνι. Αχ! Δεν μπορώ να περιμένω!

Σκέφτομαι τα παιχνίδια που ζήτησα από τον Άγιο Βασίλη. Αναρωτιέμαι τι θα μου φέρει. Ίσως αυτό το ονειρεμένο σκούτερ; Ή την όμορφη κούκλα ντυμένη πριγκίπισσα νίντζα; Ή αυτά τα λούτρινα ζωάκια που αγαπώ τόσο πολύ; Ο σκίουρος, το κουνέλι, τα πρόβατα και η κουκουβάγια στολίζουν ήδη το ράφι μου. Τα κοιτάζω από το κρεβάτι μου, όταν ξαφνικά βλέπω κάτι κόκκινο ακριβώς δίπλα στον σκίουρο. Η καρδιά μου χτυπάει δυνατά! Μήπως ξέχασα να... Πηδάω από το κρεβάτι και αρπάζω τον φάκελο. Καταστροφή! Ξέχασα να στείλω το γράμμα μου! Το γράμμα στον Άγιο Βασίλη! Το ρολόι δείχνει τρεις το απόγευμα. Μήπως έχω ακόμα χρόνο;

Μπορεί, αλλά σίγουρα δεν έχω ούτε δευτερόλεπτο για χάσιμο! Τρέχω γρήγορα έξω από το σπίτι, χωρίς καν να φορέσω το παλτό μου. Βγαίνοντας από την πόρτα... Μπουμ! Να ο φίλος μου ο Λεωνίδας, που τυχαία ήρθε για επίσκεψη.

– Οχ! Μα τι συμβαίνει, Αυγή;

Μόλις που προλαβαίνω να απαντήσω:

– Πρέπει να στείλω το γράμμα μου στον Άγιο Βασίλη. Τώρα αμέσως! Φεύγω!

Και τρέχω, και μαζί μου τρέχει κι ο Λεωνίδας. Βλέπω στο τέλος του δρόμου το κίτρινο γραμματοκιβώτιο. Γρήγορα! Ο ταχυδρόμος είναι ακριβώς μπροστά του. Όμως, χμ... πολύ παράξενο, αυτός δεν είναι ο συνηθισμένος ταχυδρόμος. Είναι πολύ μικρός, και δεν μπορώ να δω το πρόσωπό του, γιατί μου έχει γυρισμένη την πλάτη. Πολύ περίεργο, μοιάζει να έχει... δύο μυτερά αυτιά που ξεφυτρώνουν μέσα από το σκουφί του.

– Περίμενε! Περίμενε!

Ο ταχυδρόμος γυρίζει, προσπαθώ να κόψω ταχύτητα, αλλά τα πόδια μου γλιστρούν και ξαναγλιστρούν στο χιόνι, καθώς κατευθύνομαι με ταχύτητα πάνω στον καπνισμένο τον ταχυδρόμο. Και τότε γινόμαστε μαλλιά κουβάρια. Γιατί εγώ πέφτω πάνω στον ταχυδρόμο και ο Λεωνίδας πέφτει πάνω σ' εμένα. Μόλις που προλαβαίνω να ρίξω μια ματιά στο πρόσωπο του ταχυδρόμου – και τι να δω; Μια αστεία φάτσα με μια μύτη σε σχήμα τρομπέτας, πυκνά φρύδια και ένα φως εκθαμβωτικό.

Ανοίγω τα μάτια μου έκπληκτη. Καθώς σιγά σιγά ξαναβρίσκω τις αισθήσεις μου, κοιτάζω γύρω μου. Δεν είμαστε πλέον στο πεζοδρόμιο, αλλά σε ένα πευκοδάσος. Είναι σκοτεινό και ο αστείος ταχυδρόμος στέκεται κορδωμένος μπροστά μου.

– Πού είμαστε; ρωτάει ο Λεωνίδας.

Ο μικρός και αστείος ταχυδρόμος αρχίζει αμέσως να γκρινιάζει και να τρέχει δεξιά κι αριστερά.

– Μα τι στο όνομα του ταρανδου συμβαίνει εδώ; Τι κάνετε εσείς εδώ; Τι καταστροφή είναι αυτή που μας βρήκε!

Κοιτάζω τον Λεωνίδα. Είναι το ίδιο έκπληκτος μ' εμένα. Πίσω μας είναι ένα όμορφο σαλέ, χρυσό σαν μελένιο ζυμωτό ψωμάκι. Το φως λάμπει στα παράθυρά του.

Εκείνη τη στιγμή ανοίγει η πόρτα κι ένας ψηλός άντρας με μια παχιά λευκή γενειάδα εμφανίζεται. Μας χαμογελάει.

– Μπα μπα, τι έχουμε εδώ; Καλεσμένους; Τι ωραία έκπληξη!

Και ο ψηλός άντρας με την παχιά λευκή γενειάδα μάς καλεί, με μια κίνηση του χεριού του, να μπορούμε στο σπίτι του. Πίσω μας πάντα ο ταχυδρόμος, μουρμουρίζοντας και χτυπώντας τα πόδια του. Ο Λεωνίδας κι εγώ τον ακολουθούμε σ' ένα όμορφο και ζεστό σαλόνι. Μια φωτιά τρεμοπαίζει στο τζάκι και μια υπέροχη μυρωδιά σοκολάτας χορεύει στον αέρα. Ο οικοδεσπότης μας απλώνει το μεγάλο του χέρι για να μας χαιρετήσει.

– Γεια σου, Αυγή. Χαίρω πολύ, Λεωνίδα.

Κι εγώ μόνο ψελλίζω:

– Μα... πώς... πώς ξέρετε τα ονόματά μας;

Τότε εκείνος μου κλείνει συνωμοτικά το μάτι.

– Ο Άγιος Βασίλης ξέρει τα πάντα!

Λίγο έλειψε να πέσω κάτω ξερή! Ο Άγιος Βασίλης! Εμείς, εδώ, στο σπίτι του Αγίου Βασίλη!

Δίπλα μου, ο Λεωνίδας ανοιγοκλείνει το στόμα του, αλλά δεν ακούγεται τσιμουδιά. Και ξαφνικά καταλαβαίνω ποιος ήταν αυτός ο μικρός ταχυδρόμος: ένα ζωτικό! Ένα ζωτικό που πήγαινε από γραμματοκιβώτιο σε γραμματοκιβώτιο για να μαζέψει και τα τελευταία γράμματα των παιδιών. Πέσαμε πάνω του ακριβώς τη στιγμή που έκανε τα μαγικά του για να γυρίσει στη χώρα του Αγίου Βασίλη. Και, τσουπ, φύγαμε μαζί του!

Ανοίγω τα μάτια μου έκπληκτη. Καθώς σιγά σιγά ξαναβρίσκω τις αισθήσεις μου, κοιτάζω γύρω μου. Δεν είμαστε πλέον στο πεζοδρόμιο, αλλά σε ένα πευκοδάσος. Είναι σκοτεινό και ο αστέιος ταχυδρόμος στέκεται κορδωμένος μπροστά μου.

– Πού είμαστε; ρωτάει ο Λεωνίδα.

Ο μικρός και αστέιος ταχυδρόμος αρχίζει αμέσως να γκρινιάζει και να τρέχει δεξιά κι αριστερά.

– Μα τι στο όνομα του ταρανδου συμβαίνει εδώ; Τι κάνετε εσείς εδώ;

Τι καταστροφή είναι αυτή που μας βρήκε!

Κοιτάζω τον Λεωνίδα. Είναι το ίδιο έκπληκτος μ' εμένα. Πίσω μας είναι ένα όμορφο σαλέ, χρυσό σαν μελένιο ζυμωτό ψωμάκι. Το φως λάμπει στα παράθυρά του.

Εκείνη τη στιγμή ανοίγει η πόρτα κι ένας ψηλός άντρας με μια παχιά λευκή γενειάδα εμφανίζεται. Μας χαμογελάει.

– Μπα μπα, τι έχουμε εδώ; Καλεσμένους; Τι ωραία έκπληξη!

Και ο ψηλός άντρας με την παχιά λευκή γενειάδα μάς καλεί, με μια κίνηση του χεριού του, να μπούμε στο σπίτι του. Πίσω μας πάντα ο ταχυδρόμος, μурμουρίζοντας και χτυπώντας τα πόδια του. Ο Λεωνίδα κι εγώ τον ακολουθούμε σ' ένα όμορφο και ζεστό σαλόνι. Μια φωτιά τρεμπούζει στο τζάκι και μια υπέροχη μυρωδιά σοκολάτας χορεύει στον αέρα. Ο οικοδεσπότης μας απλώνει το μεγάλο του χέρι για να μας χαιρετήσει.

– Γεια σου, Αυγή. Χαίρω πολύ, Λεωνίδα.

Κι εγώ μόνο ψελλίζω:

– Μα... πώς... πώς ξέρετε τα ονόματά μας;

Τότε εκείνος μου κλείνει συνωμοτικά το μάτι.

– Ο Άγιος Βασίλης ξέρει τα πάντα!

Λίγο έλειψε να πέσω κάτω ξερνή! Ο Άγιος Βασίλης! Εμείς, εδώ, στο σπίτι του Αγίου Βασίλη!

Δίπλα μου, ο Λεωνίδα ανοιγοκλείνει το στόμα του, αλλά δεν ακούγεται τσιμουδιά. Και ξαφνικά καταλαβαίνω ποιος ήταν αυτός ο μικρός ταχυδρόμος: ένα ξωτικό! Ένα ξωτικό που πήγαινε από γραμματοκιβώτιο σε γραμματοκιβώτιο για να μαζέψει και τα τελευταία γράμματα των παιδιών. Πέσαμε πάνω του ακριβώς τη στιγμή που έκανε τα μαγικά του για να γυρίσει στη χώρα του Αγίου Βασίλη. Και, τσουπ, φύγαμε μαζί του!

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΗ!

Μα τον χιονάνθρωπο, η Αυγή ξέχασε να στείλει το γράμμα της στον Άγιο Βασίλη! Πηγαίνοντας στο ταχυδρομείο, ένα ξωτικό ως διά μαγείας την παίρνει μαζί με τον φίλο της τον Λεωνίδα στον τόπο του Άγιου Βασίλη. Παιδιά, ετοιμαστείτε!

ΗΣΥΧΙΑ! Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΞΕΚΙΝΑΕΙ ΤΩΡΑ!

Εκδόσεις Πατάκη – Βιβλία για τα Χριστούγεννα • Καλώς ήρθατε στο σπίτι του Αγίου Βασίλη • Τίτλος πρωτοτύπου: *Bienvenue chez le Père Noël*
 Κείμενο: Olivier Durin • Εικονογράφηση: Elisa Paganelli • Μετάφραση: Μαρία Παπαγιάννη • Διόρθωση: Βασίλης Τζούβαλης • Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη • DTP: Νίκη Αντωνοπούλου • Copyright© Fleurus, 2020 • Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2020 • Πρώτη έκδοση στη γαλλική γλώσσα από Fleurus, 2020 • Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Οκτώβριος 2021 • ΚΕΤ Δ460 • ΚΕ 14/2021 • ISBN 978-960-16-9351-4

3+

ISBN 978-960-16-9351-4
 Βοηθ. κωδ. μηχ/σης 13351